

บันทึก

เรื่อง การตีความปัญหาข้อกฎหมายตามพระราชบัญญัติมาตรฐาน
ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๑๑ (กรณีกระเจกนิรภัยเทมเปอร์
จะใช้ทำเป็นกระเจกกันลมหน้าได้หรือไม่)

สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ได้มีหนังสือ ด่วนมาก ที่ อก.
๐๗๐๑/๓๒๕๒ ลงวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๒๔ ขอให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณา
ให้ความเห็นในปัญหาข้อกฎหมายตามพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ.
๒๕๑๑ โดยมีข้อเท็จจริงว่า ตามที่ได้มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมกระเจก
นิรภัยสำหรับรถยนต์ต้องเป็นไปตามมาตรฐาน พ.ศ. ๒๕๒๑ และเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๔
มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นต้นมา นั้น เนื่องด้วยมาตรฐานกระเจกนิรภัยสำหรับรถยนต์นี้มี
อยู่ด้วยกัน ๓ มาตรฐานคือ มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมกระเจกนิรภัยสำหรับรถยนต์ :
กระเจกนิรภัยหลายชั้นเลขที่ มอก.๑๙๖ - ๒๕๑๙ มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมกระเจกนิรภัย
สำหรับรถยนต์ : กระเจกนิรภัยเทมเปอร์ เลขที่ มอก.๑๙๗ - ๒๕๑๙ และมาตรฐาน
ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมกระเจกนิรภัยสำหรับรถยนต์ : กระเจกนิรภัยโซนเทมเปอร์ เลขที่ มอก.
๑๙๘ - ๒๕๑๙ แต่สำหรับมาตรฐานเลขที่ มอก.๑๙๗ - ๒๕๑๙ ซึ่งเป็นกระเจกนิรภัยเทมเปอร์
ได้กำหนดข้อยกเว้นไว้ในข้อ ๑.๒ ว่า “กระเจกนิรภัยสำหรับรถยนต์ตามมาตรฐานนี้ครอบคลุมถึง
กระเจกนิรภัยเทมเปอร์โปร่งใสทั้งที่มีสีและไม่มีสี ใช้สำหรับประกอบเป็นกระเจกส่วนต่าง ๆ ของ
รถยนต์ทุกชนิด ยกเว้นกระเจกกันลมหน้า” ซึ่งจากข้อยกเว้นที่กำหนดไว้ดังกล่าวข้างต้น ได้มีปัญหา
ในการควบคุมตามมาตรฐานเกิดขึ้น โดยมีแนวความคิดแตกต่างกันออกเป็น ๒ ความเห็น คือ
ความเห็นแรก เห็นว่ากระเจกนิรภัยเทมเปอร์ที่ทำขึ้นเป็นกระเจกกันลมหน้าไม่อยู่ในข่ายควบคุม
ตามมาตรฐานนี้ โดยพิจารณาจากข้อความที่กำหนดไว้ในมาตรฐานเลขที่ มอก.๑๙๓ - ๒๕๑๙
ที่ว่า “ยกเว้นกระเจกกันลมหน้า” ส่วนความเห็นที่สอง เห็นว่า กระเจกนิรภัยเทมเปอร์จะทำได้เป็น
กระเจกกันลมหน้าไม่ได้ เพราะในการพิจารณาจะต้องพิจารณาประกอบกับข้อความที่กำหนดไว้ใน
มาตรฐาน คือ ตามมาตรฐานเลขที่ มอก.๑๙๖ - ๒๕๑๙ กับมาตรฐานเลขที่ มอก.๑๙๘ - ๒๕๑๙
อีก ๒ มาตรฐาน สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมจึงขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกา
พิจารณาในปัญหาดังกล่าวไว้ว่า กระเจกนิรภัยเทมเปอร์จะทำได้เป็นกระเจกกันลมหน้าได้หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) ได้พิจารณา
ปัญหาดังกล่าวพร้อมทั้งได้ฟังคำชี้แจงเพิ่มเติมจากผู้แทนกระทรวงอุตสาหกรรม (สำนักงาน
มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม) แล้ว ปรากฏว่า เนื่องจากพระราชกฤษฎีกากำหนดให้
ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมกระเจกนิรภัยสำหรับรถยนต์ต้องเป็นไปตามมาตรฐาน พ.ศ. ๒๕๒๑มีความ
มุ่งหมายเพื่อความปลอดภัย หรือเพื่อป้องกันความเสียหายอันอาจจะเกิดแก่ประชาชน หรือแก่

กิจการอุตสาหกรรมหรือเศรษฐกิจของประเทศ จึงได้กำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
กระจกนิรภัยสำหรับรถยนต์ไว้ซึ่งมีอยู่ด้วยกัน ๓ มาตรฐาน คือ

(๑) มาตรฐานเลขที่ มอก.๑๙๖ - ๒๕๑๙^๑ ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม
ฉบับที่ ๒๔๗ (พ.ศ. ๒๕๑๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
พ.ศ. ๒๕๑๑ เรื่อง กำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมกระจกนิรภัยสำหรับรถยนต์ : กระจก
นิรภัยหลายชั้น ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๙ ข้อ ๑.๒

(๒) มาตรฐานเลขที่ มอก.๑๙๗ - ๒๕๑๙^๒ ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม
ฉบับที่ ๒๔๘ (พ.ศ. ๒๕๑๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
พ.ศ. ๒๕๑๑ เรื่อง กำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมกระจกนิรภัยสำหรับรถยนต์ : กระจก
นิรภัยเทมเปอร์ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๙ ข้อ ๑.๒

(๓) มาตรฐานเลขที่ มอก.๑๙๘ - ๒๕๑๙^๓ ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม
ฉบับที่ ๒๔๙ (พ.ศ. ๒๕๑๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
พ.ศ. ๒๕๑๑ เรื่อง กำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมกระจกนิรภัยสำหรับรถยนต์ :
กระจกนิรภัยโซนเทมเปอร์ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๙ ข้อ ๑.๒

จากมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่ได้กำหนดไว้ทั้ง ๓ มาตรฐานดังที่กล่าวมา
นั้นมีข้อควรสังเกตว่าได้ประกาศกำหนดในวันเดียวกัน คือ วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๑๙ และ
เฉพาะตามมาตรฐานเลขที่ มอก.๑๙๗ - ๒๕๑๙ ในข้อ ๑.๒ ที่มีข้อความว่า “กระจกนิรภัยสำหรับ
รถยนต์ตามมาตรฐานนี้ครอบคลุมถึงกระจกนิรภัยเทมเปอร์โปร่งใส ทั้งที่มีสีและไม่มีสี ใช้สำหรับ
ประกอบเป็นกระจกส่วนต่างๆ ของรถยนต์ทุกชนิด ยกเว้นกระจกกันลมหน้า” ซึ่งทำให้เกิดปัญหา
ว่ากระจกกันลมหน้าได้รับการยกเว้นไม่เข้าอยู่ในบังคับของการประกอบเป็นกระจกส่วนต่างๆ ของ
รถยนต์หรือไม่ พิจารณาจากถ้อยคำที่กล่าวไว้ในข้อ ๑.๒ ของมาตรฐานเลขที่ มอก.๑๙๗ -
๒๕๑๙ ได้กล่าวไว้ชัดเจนว่า กระจกนิรภัยเทมเปอร์โปร่งใส ทั้งที่มีสีและไม่มีสีสามารถใช้ประกอบ
เป็นกระจกส่วนต่างๆ ของรถยนต์ ยกเว้นกระจกกันลมหน้า คือ หมายความว่า ไม่ยอมให้ใช้เป็น

๑

๑. ขอบข่าย

ฯลฯ

๑.๒ กระจกนิรภัยสำหรับรถยนต์ตามมาตรฐานนี้ ครอบคลุมถึงกระจกนิรภัยหลายชั้น
โปร่งใส ทั้งที่มีสีและไม่มีสี ใช้สำหรับประกอบเป็นกระจกกันลมหน้าและกระจกส่วนอื่นของรถยนต์

๒

๑. ขอบข่าย

ฯลฯ

๑.๒ กระจกนิรภัยสำหรับรถยนต์ตามมาตรฐานนี้ ครอบคลุมถึงกระจกนิรภัยเทมเปอร์
โปร่งใส ทั้งที่มีสีและไม่มีสี ใช้สำหรับประกอบเป็นกระจกส่วนต่างๆ ของรถยนต์ทุกชนิด ยกเว้นกระจกกันลม
หน้า

๓

ข. ขอบข่าย

ฯลฯ

๑.๒ กระจกนิรภัยสำหรับรถยนต์ตามมาตรฐานนี้ ครอบคลุมถึงกระจกนิรภัยโซนเทมเปอร์
โปร่งใส ทั้งที่มีสีและไม่มีสี ใช้สำหรับประกอบเป็นกระจกกันลมหน้าของรถยนต์

กระจกกันลมหน้า

นอกจากนี้ เมื่อได้พิจารณาถึงมาตรฐานอีก ๒ มาตรฐาน คือ มาตรฐานเลขที่ มอก.๑๙๖ - ๒๕๑๙ ซึ่งกำหนดไว้ว่า “กระจกนิรภัยสำหรับรถยนต์ตามมาตรฐานนี้ครอบคลุมถึงกระจกนิรภัยหลายชั้นโปร่งใสทั้งที่มีสีและไม่มีสี ใช้สำหรับประกอบเป็นกระจกกันลมหน้าและกระจกส่วนอื่นของรถยนต์” กับมาตรฐานเลขที่ มอก.๑๙๘ - ๒๕๑๙ ซึ่งได้กำหนดไว้ในข้อ ๑.๒ ว่า “กระจกนิรภัยสำหรับรถยนต์ตามมาตรฐานนี้ครอบคลุมถึงกระจกนิรภัยโซนเทมเปอร์โปร่งใสทั้งที่มีสีและไม่มีสี ใช้สำหรับประกอบเป็นกระจกกันลมหน้าของรถยนต์” ซึ่งทั้งสองฉบับก็ได้กำหนดมาตรฐานสำหรับกระจกกันลมหน้าไว้โดยเฉพาะ คือ หมายความว่า กระจกกันลมหน้าอาจใช้กระจกนิรภัยหลายชั้นหรือกระจกนิรภัยโซนเทมเปอร์ประกอบได้ อันเป็นหลักฐานแสดงให้เห็นเด่นชัดยิ่งขึ้นว่า กระจกกันลมหน้าได้มีกำหนดไว้ในมาตรฐานสองฉบับนี้

อาศัยเหตุผลดังได้กล่าวมา คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมายคณะที่ ๒) จึงเห็นว่า กระจกนิรภัยเทมเปอร์ตามมาตรฐานเลขที่ มอก.๑๙๗ - ๒๕๑๙ จะนำมาใช้เป็นกระจกกันลมหน้าไม่ได้

(ลงชื่อ) อมร จันทสมบุรณ์

(นายอมร จันทสมบุรณ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา